

Káli holtak

Utolsó forgatási nap

Reggel eligazítás a panzió éttermében, Borombovics beszél.

„Gyerekek, ha még nem állt volna össze a fejekben... Itt van ez a nehéz jelenet. Ezt főleg neked mondom, Lívia, te panaszkodtál tegnapelőtt. Igen, jól látod, csakis meggyőződéssel játszható... Úgy, ha mindenki ért mindent. Gondolj arra: ezen a ponton a néző ijedten kapja majd magát azon, hogy Bürök, a mindszentkállai rendőr személyében egy szociopata fickónak dukkol, aki élvezettel gyilkolászik. Ő kivételes eset, hiszen csak belülről, mások számára láthatatlanul zombi. Igaz az is, hogy csak olyanokat nyír ki, akik, úgymond, megérdemlik. Nyilván elsősorban a marcangolókat. De nem csak a vérengző betolakodókat, hanem a renitens helybelieket is. Lajos nyilvánosan él, mindennap emberek között mozog, és láthatóan nem védél vért a saját teraszán, de azért Botonddal elkerülhetetlenül összetűzésbe keveredik Botond vezetői ambíciói miatt.”

„Géza, áruld el, nekem a betolakodók apropóján a migránsokra kell gondolnom?” kérdezi Borombovicsról huncutul, álnaivan Lívia. Úgy látom, még alig ébredt föl, de máris vág az esze.

„Nem kell a migránsokra gondolnod, gyönyörűm.”

„És a cigányokra?”

„A cigányokra sem. Gondolj úgy általában a kitaszítottakra.”

„Figyelj, a zombikat tulajdonképpen olyan emberekről mintáztátok, akiket kirekeszt a társadalom? – kérdezi Gergő. – Szóval megint a másság apoteózisáról írtatok egy filmes manifesztumot?”

„Most direkt hülyültök?”, sutorog Lívia fülébe Pikó.

„Nem szabad ennyire beszűkíteni az értelmezést, és ezt most íróbarátunk, Dragóner Tyutyu nevében is mondhatom – fordul kicsit ingerülten Gergő felé Borombovics. – A barbárokra biztosan nem asszociálhatsz, hiszen a káli zombik az őslakosok képében bukkannak föl. Idefigyelj, a zombik azok zombik.”

„De miért hordanak török kori ruhát? Miért pont parasztok és végvári vitézek?”

„Hogy azt érezd, hiába betolakodók a mi időnkben, *itt* mégis a jogos jussukat akarják. A magyar földet, de nem a koporsójuk fölé.”

„Aha. Bár koporsójuk sose volt, öregem, tömegsírokba dobálták őket.”

„Így van. Lívia! Figyelj, a jeleneted végén, amikor meglátod Lajost, égne fog állni a hajad. Hm?”

„Oké, de akkor végre megkérdezném: mégis, hogyan játsszam el, hogy égne áll a hajam?”

„Ha nagyon nem megy, megoldja majd Növényi”, viccelődöm.

„Hogyan?”

„Lakkal.”

Számomra most már kezd zavaró lenni Géza ködösítése. Ez a rejtélyes üzenődi. Eddig valahogy a gázsi feledtette? Nem, csak egyszerűen többet gondoltam az egészről, tetszett a török kori múltidézés, a táj dallama, meg a viccelődés az újgazdag életforma torzulásaival. Utálom a lebegtetést. Ezzel a természetlen talányossággal engem a világból is ki lehet kergetni. Most akkor migránsok vagy sem? Zsidók, arabok, cigányok? Mindez együtt? Kavarás az egész. Kezdek távolodni az ügytől.

Késő délután busszal megy a stáb a következő helyszínre. Fényűzően fölújított parasztház Kékkúton. Líviát megint elveszítem szem elől.

Az öltöztető hozza elegánsabbik szettemet, a vajszínű öltönyt. Szobabelső, félhomály. Kezdünk, megint Szabolccsal, a barátnőjével (akit hogy is hívnak? a sorozatban? na és az életben?), és a Posta Laci alakította jehovista vándorprédikátorral lesz jelenetem.

A világosítók még pakolgatnak egy darabig, bénáznak egy lámpával, kimegyek elszívni egy cigarettát. Jön a filmbeli barátnő, mézszőke, szép. Az asszisztens fél perc múlva kiszól:

„Idő van, Alex, kapd össze magad, kezdünk.”

Borombovics beint, csapó.

„Furcsa, zavart álmaim vannak mostanában – kezdi Szabolcs, alias Gergő. – Mindig üldözés. Hol az apám, hol egy korcs, fekete kutya.”

És belepirul abba, amit mond. Nagyon finom, szinte áttetsző az arcbőre.

„Ki nem álmodik ilyesmit, akinek ennyire sűrűek a napjai, mint neked?”

„Jó. De még nincs vége. Először is jöttek a rovarok. Képzeld el, most meg egymás után tűnnek el a tárgyak a házból. Előbb egy ezüst hajtű, ami emlék volt nagymamám után.”

„Majd meglesz, amikor nem keresed, mondja mindig anyukám.”

„Ez most sajnós nem az a helyzet. Mert utána rögtön a céges mobilom tűnt el. Aztán Barbara biciklijé.”

Ez az, megvan! Barbi, így hívják a barátnőt, mármint a szerepe szerint. Ennek a színészlánynak nem és nem ugrik be a neve, megjegyzem, és folyton elfelejtem, reggel pedig nem volt időm a stáblistába nézni. A sorozatban és az életben is Kertai Barbara.

„Más tárgyak pedig, olyanok, mint a kedvenc töltőtollam, vándorolnak – folytatja Szabolcs. – Tuti, hogy nem az éjjeliszekrényem hagytam éjjel, hanem az asztalomon. Mégis az éjjeliszekrényemen van, a hálószobában, ahol pedig az életben soha nem használtam még.”

„Biztos?”

„Holtbiztos.”

„Nem tudom, tudod-e, hogy a tietek egy 1540 körül épült parasztház, állítólag római alapokon. A legrégebbi a környéken. Nyilván látta a törököt is. A világ, amelyikben fölépítették, és a világ, amelyikben pillanatnyilag áll, úgy különbözik egymástól, mint az arany és az ólom. A ház mégis ugyanaz.”

A forgatókönyvet olvasva nem volt világos, miért pont az arany és az ólom különbözik egymástól annyira markánsan, de aztán Gézától megtudtam, hogy ez egy Dragóner Tyutyu-önidézet, és *A csákllyában* szerepel. Jó, recycling, rájuk hagyom.

„Figyelj csak, Botond, te mit szólsz ehhez? Tegnap este becsavartam egy vado-
natúj izzót. Azonnal kiégett – folytatja Barbara. – A második is. A harmadik is.

Azóta nincs villany a fürdőszobában. Plusz állandóan lecsapja valami a biztosítékot. És ami a legdurvább, éjszakánként nyöszörgéseket és néha éles sikolyt hallunk a szomszéd házból.”

„Ami, tegyem hozzá, töküres.”

„Ja, és azt még nem is mondtam, hooogy... Hogy néha valami kellemetlen, irritáló szag, áporodott bűz, olyan rothadásféle érezhető a házban.”

„Igen, és utánanéztetek, dugulás okozza, vagy valami hasonló? Csőtörés, hm?”, kérdezem Botondként.

„Nem tudok ilyen gubancról. Nem találjuk az eredetét.”

„Volt nálatok mostanában tisztasági festés?”, faggatom őket tovább.

„Ne hülyéskedj, mi egy fullos förlújítás után vagyunk”, feleli Szabolcs.

„Falakat helyeztünk át, festettünk, csempét cseréltünk”, kontrázik a barátnő.

„Tudjátok, minden háznak van egy védőszelleme. Vagy van bizonyos kisugárzása, hívjátok, ahogy akarjátok. Már a rómaiak is tudták... Szóval nem elég egy lakást kiglancolni, meg a saját bútoraiddal berendezni. Az energetikáját is tökéletesen meg kell tisztítani.”

„A micsodáját?”, kérdezi a lány.

„A lelkét, kis bogár – mondja Szabolcs. – De szerinted hogyan is?”

Összekulcsolom a két kezem.

„Kérlek szépen, egyesek szerint füstölővel, illóolajjal, gyertyákkal, csengővel, tapsolással és különféle mantrák ismételtetésével – mondom. – Az ezósok szerint a lakásod élőlény. Beszéljess a lakásoddal! Először is maximális tisztelettel mutakozz be neki. Köszönd meg, hogy befogadott, mondjál szépen fohászt, hogy ortalazzon. A régi bútoroknak is van negatív kisugárzása, elraktároznak mindenféle negatív emlékeket, ezeket pedig akaratlanul is magaddal viszed az új életteredbe.”

„De te tudtommal nem vagy babonás. És én nagyon nem szeretem ezt a szót”, szól rám élesen Szabolcs.

„Melyiket?”

„Az életteret. Nagy kár, hogy az ezósok rehabilitálták.”

„Jó, boc, értem, nyelvbortlás volt. Akkor mondjuk úgy, hogy viszed az új helyedre. És ez kellemetlenné teheti a lakhatást. Úgyhogy költözéskor érdemes minden bútort sós, nedves ruhával áttörölgetned. A régi lakó kádját meg a beépített szekrényét aztán főleg. De a falak negatív töltése ellen nem elég rongyokkal védekezni. Érdemes kicserélni a burkolatot, vagy legalább gőzborotvával kimaratni a fugákat. Ha nincs módod a teljes átalakításra, akkor új színekkel dolgozol, hogy a csí szabadon áramoljon.”

„A micsoda?”, kérdezi Barbara.

„Hát a csíí! Az energia. De most komolyan! Azon tényleg érdemes elgondolkodnod, hogy az előző tulaj pontosan miért is adta el neked a házát? És különben is: miért volt itt akkora pangás mondjuk a hatvanas években? Igazán a döglődő szocialista gazdaság miatt? Vagy más okból? Sokat veszekedtek, akik itt éltek előtettek? Bunyóztak? Netán el is váltak? Lebetegedtek? Csődbe jutottak? Nem lett itt valaki öngyilkos? És a pénzéhes rokonok pedig szabadulni akarnak az elátkozott viskójuktól, itt, a jó kis Káli-medencében... Nem volt a helyén valamikor temető? Döggút? Mérgezõ mocsár? Hulladéklerakó? Ki volt az előző tulaj?”

„Fogalmam sincs, ügynökségtől vettük. Valami mérnök, egyszer találkoztunk vele, adásvételkor.”

„Járj utána annak az embernek, ha jót akarsz magadnak.”

„Ezt az ezósok kérik?”

„Nem. Én kérem. Mégsem a tértisztító mantrákban bízom, hanem az imában. Ha jó keresztény vagy, akkor te is. Szétnézek, és beállok az egyik sarokba. – Át-
imádkozom magam rajta”, kezdem a mantrámat.

„De micsodán, Botond?”, kérdezi Szabolcs.

„Ezen az egészen, öregem. Át az elkószáló gondolatokon. Át a fáradtságon, át a félelmeden. Át az összes csapdán és figyelemelterelő manőveren.”

„Oké. Hiszünk benned, Botond”, néz a szemembe Barbara.

„Jól esik ilyen világos beszédet hallani. Az ember végre érzi, hogy nem egyedül tántorog a sötétben”, ragadja meg a vállamat Botond.

„Amikor belépünk az ima zónájába, a Sátán minden lehetséges alkalommal támadni fog – felelem. – De ha szilárdan megállsz Krisztus nevében, akkor a sötétség minden ereje meghátrál, te pedig győzni fogsz.”

„Igen, és győzni is akarok”, mondja halkán Szabolcs.

„Na, az baszna be”, mondja keményen Barbara.

„Micsoda?”, kérdezem.

„Ha te győznél, sünikém”, fordul Szabolcs felé a dühösen még bájosabb Barbi. Láthatóan megingott már a bizalma a barátjában.

„De miért?”, aggályoskodom tovább.

„Mert őszerinte nem tudnék semmit kezdeni a diadalommal – vágja rá Szabolcs. – Igaza van. Egyszerűen nem vagyok győztes alkat. Tudom, hogyan kell győztesnek lenni, de nincs hozzá kedvem.”

„Azért csak jó volna, ha te is túléléd”, mondom, és biccentek búcsúzóul.

„Ennyi. Gyönyörű volt – rikolt Géza. – Na még egyszer.”

Én már tudom a szkriptből, hogy az idei évad utolsó, Mindszentkállán játszódó epizódjában úgy meszárólják majd le a szereplőket, mint egy falusi disznóvágáson. Mármint szó szerint, hiszen egymás után egy vályú fölött vágják el a torkukat, és úgy véreztetik ki őket szép sorjában. A Séd patak medréből emberi belek tekerednek elő, a járdákon hányás és vizelet csordogál. Megszervezett fosztogatás és csoportos nemi erőszak zajlik a faluban, férfiak ellen is. Ezekbe a véres jelenetekbe egyelőre még én sem látok bele teljes mélységükben, de annyit tudunk, hogy biztosan lesz levágott mellbimbó, élve megfőzés, vaginába gyömöszölt könyv (ha jól látom a szakadozott, színes címlap egyik foszlányából, Dragóner Tyutyutól *A csákllya* az). Borombovics számára nyilvánvalóan nem létezik tabu, ha a saját embere ennyire nem szent neki.

Épületes alkotás lesz.

És még hátra van a szokásos cliffhanger. Tele van hullákkal az útszél, töküres minden, de nem tudni, maradtak-e mozgásban zombik a Káli-medencében. Olyan fenyegető ez a csönd. Mindig nyitva hagyjuk nekik a végét, hálásak érte, imádnak találgatni.

Estére megint megéhezem, délben nem is laktam jól. A Káli Gourmet terasza este is tele van, mégis szorítanak nekem helyet. Rendelek egy konfitált kacsacom-

bot gyömbéres krumplipürével. Szemben velem Borombovicsot veszem észre, ahogy az Angus burger leve csorog le az állán, házi szószostól, a kakukkfüves tehénsajt darabkáival együtt. Szemben vele Dragóner ül az alig bolygatott bisztrótáljával.

Hallom, Borombovics baszogatja. Biccentenek, és szemlátomást nem zavarja őket, hogy hallótávolságban ülök.

„Hallod-e, Drazsé, erről az új regényedről csupa negatív kritikát olvastam. Elég keményeket. Az olvasóid is mintha halványabban fogadnák, mint *A csákllyát*. Igaz, hogy elcoelhósodtál? Túl sokat okoskodsz, mi?”

„Engem ez a kis, koszos piac nem érdekkel.”

Borombovics szivarra gyűjt, idáig érezni.

„Na-na.”

„Figyeljél már, a múltkor is ugyanez volt. Ment a szarozás, aztán a világhír mégis megmutatta, kinek van igaza.”

„Milyen világhír, Drazsé? Kiadták Moszkvában, és a kutyanak sem kellett. Nem írt róla senki. Meghívtak egyáltalán?”

„Oda nem. De Malmőbe és Tokióba igen. Koppenhágába és Münchenbe is. Szöulba szintén, oké? Most is éppen Párizsban konferenciáztam.”

„Mi volt a téma?”, veri le a szivarja hamuját Borombovics.

„Európa jövője.”

„Persze, majd pont ti fogjátok megoldani.”

„Géza, a frankfurti könyvvásárra évekig szinte bérletem volt”, döngeti az asztalt Dragóner.

„Szinte. Aztán évekig csönd.”

„Évekig csönd, mert a következő regényemen dolgoztam – dűnnyögi maga elé Dragóner, aztán fölnéz. – Te meg itt ásítozol nekem?”

„Kérlek szépen, az ásítozás pozitív módon hat az agyra, és jelentős mértékben javítja a kommunikációs készséget. A nyaki izmok kinyújtóztatása szintén. Így tudok jobban figyelni rád. Isten csodálatosan teremtett meg minket, ugye? – Borombovics elnyomja a szivarját. – Tyutyukám, találj ki valami újat!”

„Tessék?!”

Nincs irgalom. Géza tudja, mivel lehet vezető forgatókönyvírójának a legnagyobb fájdalmat okozni:

„Tyutyukám, találj ki valami újat! Mindig ugyanaz a recepted. A főhős mindig kisgyerek, hol fiú, hol lány, és folyton valamelyik népnűző diktatúrát nyögi. Nehogy már mindig az ő képükben kelljen sajnálni téged.”

Záróra. Otthonos sötét.

Biccentenek felém, és elindulnak a parkoló felé. Látom, hogy Dragóneré a Hummer terepjáró, amelyik rendszeresen be szokott állni az autóm elé.

Elalvás előtt elképzelem, hogy amíg alszunk, visszahömpölyög ide az egykori östenger, és annak a vízében lebegnek a présházak, lovastanyák, citromfűszörpök, marhapofák, harcsák és tócsnik, rozéfröccsök, strandszékek, és ismeretlen vízi lények fészkelik be magukat az eperfák ágai közé. Egyszer csak bútorrecsegést hallok a szomszéd szobából. Koppánás a padlón. Valaki jár? Hát ez meg micsoda? Hirtelen hűvös légáramot is érzek a bőrömön. Fölkelek, átmegyek a másik szobába, látom, nyitva az ablak, pedig én biztosan bezártam. Nincs szél. Visszazárom.

Az előszobában nagyon erős vizeletszagot érzek. Benyitok a vécébe, és igen. Pedig esküszöm, hogy makulátlan tisztaságban hagytam ott. A járólap valóban patyolattiszta, szóval nem én lőttem mellé, BTW ülve szoktam vizelni is, apám úriembernek nevelt. Akkor jövök rá, hogy ez a rettentő hűgyszag valójában a falból szivárog.

A mobilom szignáljára ébredek. Borombovics hív, hogy tudom-e, mi történt Pesten.

„Nem.”

„Robbantottak a Gozsdu-udvarban.”

*

Aztán a netről azonnal kiderül, hogy a Gozsdu-beli merénylet híre kamu volt, mégsem az Iszlám Állam, hanem egy belobbant gázipalack. Így is két halott van. Pedig sokan már annyira beleélték magukat, hogy Pestre is beköszöntött végre az új világháború. Egy biztos, a színházi negyed hangulata mit sem változott.

Egyelőre.

